

A varázsporos kenyér

Tüzes homlokú, kipirult arcú apró angyal szuszog a hatalmas, hófehér ágyneművel szépen megvetett ágyban. Körülötte bajtársai: a hosszú fülű nyuszi, a mogorva maci és pajkos kisbocsa, a befont sörényű csodaparipa és Szimba, a bátor oroszlán. Valamennyien féltőn vigyázzák a gyönyörű kicsi lány álmát, aki annyi küzdelmes óra után most végre elaludt. Lélegzete szapora, a csuklójára tekert vizes ruha pedig szinte pillanatok alatt átforrósodik, szája szegletében mégis mosoly ül. Mintha álmában is érezné, hogy a betegszobája mézszínű falain ficáncoló vidám napsugarak olykor az ő kis buksiján folytatják a táncukat. Szőkésbarna tincsei ilyenkor aranyként ragyognak, és igazi királynővé varázsolják a kis beteget.

Egyedül a nagymama tekintete fátyolos és riadt, hiszen már harmadik napja küzdenek ezzel a konok lázzal, mely egyre magasabbra kúszik, s mely egyre több erejét veszi el ennek a csöpp tündérnek. Már enni sem akar. Csupán néhány korty hűvös teát fogad el néha, amikor úgy érzi, hogy a forróságtól kiszáradt a szája. Nincs szaladgálás, nincsenek véget nem érő történetek és a kíváncsi kérdések is elmaradtak. Csak a mosolya a régi. Az őszinte, szívből jövő mosolya, mely fáradtan, halványan is ugyanolyan gyönyörű, s amely nem tűr maga körül szomorúságot. A nagymama mély fájdalma és félelme is kizárólag ilyenkor mutatkozhat, és csak néhány pillanatig. Mert ha a csillogó, zöldesbarna kis szempár rászegeződik, már nyomát sem láthatja a komorságnak.

Eliza és közte, akit ő csak Lizinek szólít születése óta, megmagyarázhatatlanul erős kötődés van. Talán a közös becenév teszi, hiszen édesanyja szólította őt gyermekkorában így (annak ellenére, hogy Lucának hívták), s ez kedves emlék neki. Szavak nélkül is tudják, mire gondol a másik, és egyetlen mosolyukkal képesek feledtetni a másik bánatát. De ez most más. Most tehetetlennek érzi magát. Nem tudja kiűzni a kórt a beteg kis testből, s ez elkeseríti. Könnyei végigfolynak fáradt arcán, s végül az apró kézfejen futnak tovább, melyet épp a borogatás miatt tart a markában.

- Mamikám, drága mamikám! Mi a baj? Miért sírsz? Tudod, hogy nem szabad. Te mondod nekem mindig, hogy nevessek, legyek vidám. Akkor is, ha félek, mert a nevetés megmérgezi a félelmet. Akkor te most miért sírsz?- kérdezte rekedt kis hangján Eliza, kinek szemében harcos jókedv tündökölt.

A nagymama elmosolyodott. Lizi fölé hajolt, nyaka köré fonta remegő karjait és szótlanul összevissza puszilgatta okos kisunokáját, aki egy darabig engedelmesen tűrte a szeretgetést, aztán váratlanul megszólalt:

- Ugye milyen jó, hogy vagyok neked? Az ősz hajú asszony ekkor szeretetteljesen belenézett a rá szegeződő huncut kis szempárba, és elcsukló hangon válaszolta:

- Igen, édes Lizikém. Nagyon jó. Te vagy a legféltettebb kincsem. Az örömöm, a napsugaram.

- És ... És varázsló is vagyok! Ugye, mamikám? Varázsló is? – faggatózott tovább Eliza.

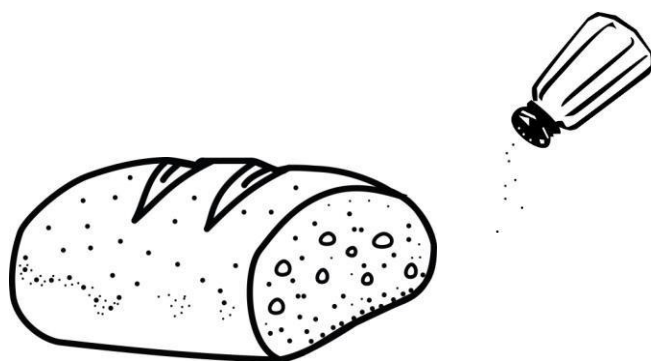
- Az is drága Életem. Az is. Egy igazi mosolytündér, aki a szemével, az arcával és a mosolyával a legkomorabb embereket is barátságossá varázsolja – válaszolta kedvesen a nagymama.

- Mamim. Luca mamim. Tudod, mit szeretnék most a legjobban?

- Mit kicsi angyalkám?

- Hát szórós kenyeret. Bizony. Ehetek szórós kenyeret?

A nagymama ennél a kérdésnél hatalmasat nevetett, és a könnyek most valóban örömeiben gyűltek a szemébe. A szórós kenyér ugyanis egy nagyon kedves kis történetet juttatott az eszébe, mely vele történt meg egészen apróka korában.

Az illusztrációhoz felhasznált képek forrása:

kenyér: <https://free.clipartof.com/details/1415-Free-Clipart-Of-Bread>

sószóró: <http://clipart-library.com/clipart/329501.htm>

kislány: <https://imgbin.com/png/VXuCEYS1/sakit-masuk-angin-fever-influenza-disease-png>

Kósa Csenge Luca

Zalaegerszegi Petőfi Sándor Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola

8. c osztály